

SIMONA
GOSU
Stela

roman

POLIROM
2024

— Aș vrea să vă mai rog ceva, s-a auzit vocea Andreei pe un ton șovăitor. Să ștergeți vasele, adică să nu mai rămână ude pe scurgător.

Stela a încuviințat din cap și a râs scurt, privind teancul de vase spălate, în timp ce freca pereții chiuvetei cu o lavetă.

— Sigur, doamna Manea. Dar să știți că farfuriile nu se șterg, a completat pe un ton amuzat.

— Nu se șterg?

— Nici paharele, doamnă, ele se lasă așa, să se scurgă, că, dacă le ștergi, rămân dâre, înțelegeți? a întrebat și a stors laveta.

Andreea o asculta cu o expresie nedumerită, privind-o cum netezea prelung marginea chiuvetei. Și-a încrucișat iar brațele.

— Mai bine să le ștergeți, zic eu...

— Am înțeles, doamnă, cum v-am zis din prima zi: eu fac orice. Nu gătesc și nu văd de copii, în rest, orice-mi cereți, aia fac. De exemplu, doamna Mândru, prietena dumneavoastră, chiar, pe ea o uitasem. Ei, ea nu suportă să folosesc la bucătărie mopul cu care spăl în casă. Și-atunci mi-a dat trei mopuri: unu' pentru bucătărie, unu' pentru dormitoare și holuri și unu', separat, pentru băi. Dar ce, mi-e greu?! Nu, doamna Manea, eu fac cum vrea omul.

Vorbise repede, pe un ton însuflețit, fără să-și ia ochii din chiuvetă, ridicând din umeri, cu talia lipită de blat. Își sprijinea talpa dreaptă pe glezna celuilalt picior.

— Deci în baie mop separat?

— Da, asta a fost comanda, a zis Stela și a scuturat în coșul de gunoi sita capacului de la chiuvetă. Da' parcă nu vă mai vizitați? a adăugat, închizând un ochi.

Și-a suflat câteva fire dintr-o șuviță care-i alunecase pe frunte. Andreea a privit spre geam.

— Parcă înainte și maică-sa, profesoara de muzică, vă pomenea de câte ori mergeam.

— Păi, avem program diferit, ne vedem, dar mai rar.

— Dacă-mi permiteți, doamna Manea, mai țineți minte când am venit prima dată și am rămas aici, la călcat? a început cu un aer complice.

Usca acum chiuveta cu prosoape de hârtie, în timp ce Andreea își răsucia cu unghia pata de pe tricou.

— Să știți că n-am putut să mă fac că n-aud. Să vă zică așa ceva? Că ea n-ar putea să muncească ca dumneavoastră, în trening, nepieptănată? Că ea preferă să meargă la birou, ca să-și schimbe zilnic geanta și să se-mbrace frumos?

Andreea a dat capul pe spate zâmbind, vârful urechilor i s-au înroșit.

— A, atunci. S-a enervat un pic, dar i-a trecut, a vorbit rapid, în timp ce-și studia unghiile.

— Dar să vă ceară socoteală ca unui copil?

— Se baza pe mine pentru cursuri... Știți, are o școală de limbi străine, face cursuri cu angajații companiilor și îi trebuie profesori. Dar eu prefer să fac meditații acasă, îmi e mai ușor, că...

— Știu că e patroană de școală, cum să nu știu, că merg de trei ani la ei. Ce mândră-i maică-sa de ea! „Cică are la proiecte Roxi, mi-e că se epuizează“, își schimbase vocea, lungea cuvintele, ținându-și buzele pline, dar palide.

A continuat plină de vioiciune:

— Ce să se epuizeze, doamnă? Să fim serioși! Mereu e la coafat, c-apare și-n reviste, ați văzut? Tot felul de sindrofii cu afaceriști. Ba la alergat, ba la coafat, la epilat, nu mai zic. De câte ori o sună pe maică-sa din oraș, e la epilat. Ce-o fi moda asta? Adică eu pot să înțeleg orice situație și văd că lumea s-a schimbat, dar atâta alergătură?! Și, bun, te-nhami, alergi, îți dai sufletul, dar de ce să critici pe cine nu face ca tine? Ia ziceți, cum se numește asta? a încheiat, ducându-și mâna la ureche, cu degetele sub lobul fără cercel și ochii mișiți, de parcă se concentra să audă răspunsul.

Profesoara își netezea rădăcina nasului, cu capul plecat, privindu-și degetele de la picioare – le sălta ușor, răsfirându-le, pe gresie.

— Până la urmă, toți tindem să fim pe cont propriu, nu? s-a auzit Stela, pe un ton mai liniștit. Cel mai bine e să n-ai șef, eu vă înțeleg. Dar să vă spună că n-aveți prieteni, că v-ați sălbăticit? Nț, nț, nț.

— Ei, a zis și ea la nervi, a îngăimat Andreea.

Aduna scame de pe genunchii treningului.

— Și că vă depre-, depro-, depri-?! s-a poticnit Stela.

S-a apropiat de Andreea și a așezat rola de hârtie deasupra cutiei de pâine din spațele ei.

— Deprofesionalizez? a răspuns Andreea, în timp ce-i făcea loc.

— Așa! și-a mărit ochii Stela, frământându-și măgelele. N-am putut să țin minte cuvântu', dar cred că voia să zică că ați decăzut?

Rostise ultimul cuvânt cu o grimasă.

— Că mă plafonez, a zis scurt tânăra.

— *Că n-o să promovați în carieră*, și-a schimbat iar glasul Stela, rostind pe un ton miorlăit. Mi-am dat eu seama că asta voia să zică. Hai să recunoaștem: e un pic de răutate...

— Am anunțat-o din scurt și rămâneau două grupe fără profesor.

— Doamnă, a început Stela pe un ton solemn, fiecare se descurcă cum poate. Ar trebui să aibă înțelegere față de dumneavoastră, că ei au ajutor. La dumneavoastră nu văd nicio bunică. Ei sunt mereu plecați, nu mi-amintesc când am găsit-o ultima oară acasă. Când bunica cu părul alb, când bunica cu părul roșu stă cu copilașii, iar bunicu' Emil îi cară peste tot, ca taximetru'. Du-i la scrimă, du-i la înot, p-aia mică la canto și șah. Ce copii talentați au, domne! Cică-s campioni?! Dar hăituiți rău, tot o alergătură și pe ei, săracii. Știți că pe bonă au concediat-o? Păi, normal, unde să mai aibă și-aia loc de atâția bunici.

Andreea s-a aplecat și a crăpat ușa mașinii de spălat vase, a aruncat o privire înăuntru.

— Vasele sunt curate, le-am băgat aseară, după ce-am gătit. Să nu uitați să le scoateți.

— Cum să uit? N-aveți grijă. Știți cum vă face prietena dumneavoastră? Ca notărița mea, a continuat Stela pe un ton sfătos. Adică, până mai de curând, n-aveam treabă cu ea, că doar dimineața o vedeam. S-a operat, chipurile, la ORL, da' de unde?! a adăugat cu vocea mai scăzută.

A ridicat palma în dreptul gurii și a explicat făcându-i cu ochiul:

— Și-a scos cearcănele.

A continuat apoi cu un aer apropiat, vorbind repede și gesticulând:

— Mi-a zis Diana, soția lu' domnu Vlad, avocatul, e băiatul lui domnu' Țane, din prima căsătorie, îl știți? Cu notărița s-a căsătorit după ce-a murit mama lui Vlad și au o fată împreună, foaaarte deșteaptă, studiază-n Anglia, dar nu mai stau împreună, el s-a mutat pe Credinței... A făcut două vile lipite, duplexuri, una pentru fată, una pentru domnu' Vlad. Dar de notăriță să vă zic, cât a stat acasă, după operație, ce credeți că-mi făcea? Nu mă lăsa să calc în antreu. Și-acolo e singurul loc cu lumină, că are o vilă de-aia veche, boierească, cu grădină mare, cu brazi și tei, sigur o știți, pe Transilvaniei? Mă rog, neam de lumină nu intră pe parte-ailaltă, așa întunecoasă, a rostit prelung cuvântul. Cică să mă mut de la ușa ei, că ea lucrează cu capul și-are nevoie de liniște. Cum vine asta, doamna Manea? Eu nu lucrez cu capul? a întrebat tare, cu mâinile în șold. Adică, când calc sau când

șterg cu cârpa, nu gândesc? Așa-și închipuie ea?

— Și n-ați întrebat cu ce o deranjați?

— Ei, mai vorbesc la telefon.

— Unii oameni nu se pot concentra decât în liniște deplină.

— Probabil, a răspuns cu jumătate de gură Stela.

Scotea cu o scobitoare firimiturile adunate între marginea chiuvetei și blat.

— Dar să spună că eu nu înțeleg ce muncă importantă face ea? a reluat cu tonul ridicat. Știu și eu ce înseamnă să ai răspundere, n-am făcut menaj toată viața, am avut gestiune pe mână, doamna Manea. Dacă i se pare așa ușoară munca mea, de ce nu face ea? Vă spun sincer, îmi venea să ies pe ușă, s-o las baltă. Pe mine mă sună multe familii cumsecade, oameni ca lumea, cu case ușoare, nu cu covoare și lambriuri ca la ea, dar stau pentru domnu' Țane. Nu mai zic cât m-a ajutat și Vlad, avocatul, când am avut belele. Mă rog, apartamentu' în care ne-am mutat, ea ni l-a găsit, printr-un executor de-l cunoștea... Dar de ce s-or jigni oamenii așa? Parcă mai mult noi, femeile, ați observat?

— Mm, s-a auzit slab glasul Andreei.

Urmărea concentrată ecranul telefonului.

— Acuma, femeile sunt mai independente și mai puternice ca bărbații, ați văzut!?

— Îhî, a murmurat Andreea, în timp ce tasta.

— Și e foarte bine, că nu mai depindem de nimeni, dar de ce să ne luăm la întrecere?!